စိန်အလွမ်း

မင်းလူ

ကျွန်တော်သည် အခြားစာရေးဆရာ အတော်များများလိုပင် တက္ကသိုလ် နောက်ခံ ဝတ္ထုများ ကဗျာများ ရေးခဲ့ပါသည်။ စာရေးဆရာ ဖြစ်ခါစမှာ ရေးခဲ့သော လုံးချင်းဝတ္ထုများ မှာ တက္ကသိုလ် အကြောင်းတွေသာ များပါသည်။ လူငယ်စာရေးဆရာတော်တော်များများသည် စာရေးခါစတွင် တက္ကသိုလ် အကြောင်း ရေးကြတာများကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဘာ့ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရသလဲဟု ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ဆန်းစစ်ကြည့်မိ၏။ အချက် နှစ်ချက်ကို တွေ့သည်။

ပထမအချက်ကတွဲ့ရလို့တက္ကသိုလ် နယ်မြေကို စွန့်ခွာခဲ့ရသော်လည်း တသသစွဲလမ်းနေဆဲ ဖြစ်၍ အလွမ်းပြေ ရေးမိခြင်း။

ဒုတိယအချက်ကတော့ ကိုယ် ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်သော နေရာဒေသ ဖြစ်၍ သရုပ်ပေါ်အောင် ရေးသားနိုင်ခြင်း။

အထက်ပါအချက် နှစ်ချက်စလုံးသည် တက္ကသိုလ် နောက်ခံ ဝတ္ထုများ ရေးသားရာမှာ ကျွန်တော့်အတွက် များစွာအထောက်အကူပြုခဲ့လေသည်။

***

ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်မှာ လေးနှစ်ခွဲလောက် ကျောင်းတက်ခဲ့သည်။ ထိုကာလမှ ကျွန်တော့်ဘဝ သက်တမ်း တစ်လျှောက် အပျော်ရွှင်ဆုံး၊ အတက်ကြွဆုံး၊ အလွတ်လပ်ဆုံးပင်ဖြစ်၏။

နေ့ကျောင်းသားဖြစ်သော်လည်း တော်ရုံတန်ရုံအဆောင်ကျောင်းသားတွေထက် ပိုပြီး ကျောင်းမှာ နံ့စပ်သည်။ သိပ္ပံဘာသာတွဲနှင့် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးခါမှ တက္ကသိုလ် မှာ ဝိဇ္ဇာဘာသာ ဒဿနိကဗေဒ ယူခဲ့သဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘက်မှာရော သိပ္ပံဘက်မှာပါ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်း တွေ ရှိသည်။ ပန်းချီ အနုပညာအသင်းနှင့် ဆက်စပ်မိသောအခါ အသိအကျွမ်းက ပိုတောင်များလာသေးသည်။

မနက်စောစော ထမင်းကြော်တစ်ပန်းကန်စားပြီး အိမ်မှထွက်ခဲ့ရာ ကျောင်းထဲမှာပင် တစ်နေကုန်သည်။ ည မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တတ်သည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ ကျောင်းမှာပင် အိပ်တတ်သည်။

ကျောင်းထဲက ကျွန်တော် အိပ်ဖူးသောနေရာများမှာ ရွှေဘိုဆောင်၊ ပဲခူးဆောင်၊ ဒုးယားဆောင်နှင့် စက်မှုတက္ကသိုလ်အဆောင်များ ဖြစ်၏။ အဆောင်တွေမှာသာ မက တခြားနေရာများမှာလည်း အိပ်ဖူးသေးသည်။ ပန်းချီအနုပညာအသင်းက ပိုင်သော ပန်းချီခန်းမ၊ သော့ပျက်နေသော စာသင်ခန်းများမှာ။

ထိုမျှမက 'တက္ကသိုလ်မှာ ငါတို့ မအိပ်ဖူးတဲ့နေရာ မရှိစေရအောင်၊ နောင် အမှတ်တရ ပြန်ပြောလို့ရအောင်' ဆိုပြီး ဘွဲ့နှင်းသဘင် ခန်းမ ရှေ့က ကျောက်လှေကား ပေါ်မှာ ပုဆိုးလေး ခြုံပြီး ကွေးခဲ့ဖူးသည်။ ကုံကော်တောက ခုံတန်းလျားတွေပေါ်မှာလည်း ငိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ သူငယ်ချင်းကဗျာဆရာ တစ်ယောက်နှင့်အတူ တစ်ညလုံး အဓိပတိလမ်းပေါ်မှာ ပက်လက် လှန်ပြီး ကြယ်တွေကို ကြည့်ခဲ့ကြဖူးသည်။ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတွေက ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်တော့ လူနှစ်ယောက် ကားကြိတ်ခံရပြီး လဲနေတာမှတ်လို့ လာကြည့်ကြတာ မှတ်မိသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုမှာ သူများတွေထက် ထူးတာတစ်ခု ရှိသေးသည်။ မိန်းကလေးဆောင်တစ်ဆောင်မှာ တစ်ည အိပ်ဖူးခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူများနေသော အင်ကြင်းဆောင်၏ အဆောင်မှူးမှာ ကျွန်တော်၏ ငယ်ဆရာမဖြစ်သည်။ သူတို့အဆောင်မှ နံရံကပ် စာစောင် ထုတ်လျှင် ကျွန်တော်က ပန်းချီအသင်းမှ သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ သွားရောက် တာဝန်ယူ လုပ်ကိုင်ပေးရသည်။

တစ်ခါတော့ မိုးချုပ်သည်အထိ နံရံကပ်စာစောင်က မပြီးသေးဘဲ ဖြစ်နေ၏။ နောက်တစ်နေ့မှာ ဝါဆို သင်္ကန်းကပ်ပွဲရှိသည်။ နံရံကပ် စာစောင်ကိုလည်း တစ်ခါ တည်း ခင်းကျင်းပြသရမည်ဖြစ်၏။ ဆရာမက ပြီးအောင်သာ လုပ်ဟု ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့် အားကျိုးမာန်တက်လုပ်ကြရာ ည ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးခါနီးမှ ပြီးသည်။ အိမ်ပြန်ကြဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့။ သို့ဖြင့် အဆောင်မှူး ဆရာမ၏ ဧည့်ခန်းထဲမှာ စုအိပ်ကြရသည်။ တံခါးတွေကိုတော့ အပြင်ကနေ အလုံပိတ်ပြီး သော့ခတ်ထားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့သည် ထူးထူးခြားခြား မိန်းကလေး အဆောင်မှာ ညအိပ်ခဲ့ဖူးသည်ဟု ကြွားစရာတစ်ခုတော့ ကြုံခဲ့ရလေသည်။

***

ဘယ်ခေတ်မှာဖြစ်ဖြစ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝသည် ပျော်စရာကောင်းသည်ချည်းပင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သို့တိုင်အောင် ကျောင်းသား ကျောင်းသူတိုင်းက ကိုယ့်ခေတ်သည် ပျော်စရာအကောင်းဆုံးဟု ထင်ကြမှာ သေချာသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ခေတ်သည် ပျော်စရာအကောင်းဆုံးဟုပင် ဆိုချင်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းတက်ခဲ့သည့်အချိန် (၁၉၇၂–၁၉၇၇) မှာ စရိတ်စက အလွန်သက်သာသော ကာလဖြစ်၏။

ပထမနှစ် စတက်သော ၁၉၇၂ တွင် လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်မှ သုံးဆယ့်ငါးပြားသာရှိသေးသည်။ဒူးယားစီးကရက်တစ်လိပ် ဆယ့်ငါးပြား ဖြစ်၏။ တစ်နေ့လျှင် အသုံးစရိတ် တစ်ကျပ်၊ ငါးမတ်လောက်သာ ကုန်ကျသည်။ ကျောင်းလခက တစ်လ ဆယ့်ငါးကျပ်ဖြစ်ပြီး နှစ်လတစ်ကြိမ် ပေးသွင်းရသည်။ အဆောင် နေသည့် ကျောင်းသားကမူ တစ်လ လေးဆယ့်နှစ်ကျပ်လား ပေးရသည်။ ထမင်းနှစ်နပ်ကျွေးသည်။ နေ့လယ် ကော်ဖီနှင့် မုန့် တိုက်ကျွေးသေးသည်။

(အဆောင်မှာ ဟင်းမကောင်းတာကတော့ ဘယ်ခေတ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် အတူတူပင်ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။)

နေ့ကျောင်းသားတွေကလည်း အဆောင်က သူငယ်ချင်းများနှင့် လိုက်သွားပြီး အဆောင်ထမင်းဟင်းကို ခပ်တည်တည် ဝင်စားလို့ရသည်။ ဘယ်သူကမှ ဟန့်တားခြင်း မရှိ။ နောက်ပိုင်း ကုန်ဈေးနှုန်းတွေကြီးလာတော့မှ ထမင်းစားလက်မှတ်တွေဘာတွေ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ထိုအချိန်က ဇိမ်ခံပစ္စည်းအလွန်ရှားခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ မော်တော်ကား၊ ရေဒီယို၊ ကက်ဆက် စသည်တို့သာမက ဆပ်ပြာမွှေး၊ သွားတိုက်ဆေးတို့လို အိမ်သုံးပစ္စည်း အသေးအဖွဲကလေးတွေတောင် ဇိမ်ခံပစ္စည်း စာရင်းထဲ ပါနေသည်။

အဝတ်အစားလည်း အလွန်ရှားသည်။ တက်ထရွန် ရှပ်အင်္ကျီ အဖြူကလေး တစ်ထည်လောက်၊ အစင်းကလေး၊ အကွက်ကလေးတစ်ထည် နှစ်ထည်လောက် နှင့် ပြီးသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကျောင်းသူများမှာ အရပ်ထဲက သူလိုငါလို လူများကဲ့သို့သာ ဝတ်စားဆင်ယင်ကြသည်။ ကျောင်းထဲမှာ ဖက်ရှင်ပြပွဲလို အပြိုင်အဆိုင် ဝတ်စားကြတာမျိုး သိပ်မရှိ။ အဝတ်အစား ဒီဇိုင်း ခပ်ကြောင်ကြောင် ဝတ်လာလျှင် ဝိုင်း အဟားခံရဖို့ များသည်။

ကျောင်းသူများအနေဖြင့် စကတ်ဝတ်ဖို့ မပြောနှင့် ထဘီကို ခြေသလုံးပေါ်အောင် ဝတ်မိလျှင်ပင်...

"ကောက်စိုက်မလို့လားဟေ့..."

"ခြေသလုံးမှာ မျှော့ကြီး...မျှော့ကြီး"

ဟု ဝိုင်းအအော်ခံရမှာ သေချာသည်။

ကျောင်းသူတွေ ဖက်ရှင်းဒီဇိုင်းပြပွဲလို အဝတ်အစား အသစ်အဆန်းဝတ်လို့ရသော နေ့တစ်နေ့တော့ ရှိသည်။ ဘွဲ့နှင်းသဘင်နေ့ မတိုင်ခင် အပြီးသတ်အစမ်းလေ့ကျင့် သောနေ့ပင်ဖြစ်၏။ တကယ်ဘွဲ့ယူရမည့်နေ့တွင် အပေါ်က ဘွဲ့ဝတ်ရုံကြီး ဝတ်ထားရမည်ဖြစ်၍ အထဲက ဝတ်ထားတာ ပေါ်မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အစမ်းလေ့ကျင့်သည့်နေ့မှာ အစွမ်းကုန် ဝတ်စားလာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေကလည်း ဖက်ရှင်ပြပွဲကြည့်သလို ကြည့်ပြီး အော်ဟစ်အားပေး ကြလေသည်။

ထိုစဉ်က မော်တော်ကားတွေကလည်း ခုလို မများလှသေး။ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် ကျောင်းတက်နိုင်သူ အနည်းငယ်သာ ရှိသည်။ ကိုယ့်ဘာသာ ကားမောင်းပြီး ကျောင်းလာနိုင်သူဆိုလျှင် လက်ချိုးရေလို့ရပြီး လူတွေက ထူးထူးခြားခြား မှတ်မိနေတတ်သည်။

***

အများစုမှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကျောင်းသူဆိုပြီး သုံးလိုက် ဖြုန်းလိုက်ဝါဝါကြွားကြွား မနေနိုင်ကြ။ တချို့မှာ ကျောင်းစရိတ်ကာမိအောင် အလုပ်လုပ်ကြရ သေးသည်။ ကျွန်တော်သည်လည်း တစ်ဖက်မှ စာအုပ်လုပ်ငန်းကို လုပ်ရင်းကျောင်းတက်ရသူ ဖြစ်၏။

သို့တိုင်အောင် မပြည့်စုံသော အခြေအနေကို မညည်းညူကြ။ ကျောင်းဝင်းထဲကို ရောက်သည်နှင့်အဆင်မပြေတာတွေ အားလုံးကို မေ့သွားကြရသည်။ ငါတို့ ပိုင်သော နယ်မြေထဲရောက်ပြီဆိုပြီး စိတ်ထဲက အလိုလိုလုံခြုံစိတ်ချသွားကြရသည်။ ကျောင်းတော်ကြီးကို မိမိတို့ ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက်က ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့သော ခြံ ဝင်းကျယ်ကြီးလို သဘောထားသည်။ အဆောက်အဦများကို မိသားစုပိုင်အိမ်ရာတွေလို တွယ်တာသည်။ သစ်ပုပ်ပင်ကြီးကိုပင် ကိုယ့် အဘိုးကိုယ်တိုင် စိုက်ခဲ့သလို အောက်မေ့ကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်ကို ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီး နေခဲ့သူဖြစ်၏။ ကျောင်းထဲမှာ လျှောက်သွားရင်း ညဉ့်နက်သွားလျှင် အဆောင်က သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက်အခန်းမှာ တက်အိပ်လိုက်ရသည်သာဖြစ်၏။

ကျွန်တော်နှင့် ပေါင်းမိသော သူငယ်ချင်းများမှာလည်း ဘာသာရပ်တူလို့ ပေါင်းမိခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဝါသနာတူချင်းဆုံမိကြခြင်းဖြစ်၍ ပိုပြီး ညီညွတ်သည်။ ကဗျာ သမား၊ စာသမား၊ ပန်းချီအနုပညာသမားများ။ တချို့ဆိုလျှင် ခုချိန်ထိ စာပေနယ်ထဲမှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များအဖြစ် တတွဲတွဲရှိနေတုန်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့အုပ်စုမှာ လူလည်းစုံသည်။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ လာကြသူတွေဖြစ်၏။ အထက်အညာသား (သပိတ်ကျင်း) မှသည် မြိတ်သားအထိ ပါသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်၊ လုပ်သားများကောလိပ်၊ ဆေးတက္ကသိုလ်၊ စက်မှုတက္ကသိုလ်တို့မှာ ကျောင်းသားများဖြစ်ကြသည်။

နောက်သည့်ပြောင်သည့်နေရာမှာလည်း ရှာမှ ရှားသည်ဟု ဆိုရမည်။ ဒီအရွယ်ကြီးတွေရောက်မှ တက္ကသိုလ်ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ဂေါ်လီ ရိုက်ချင် ရိုက်တတ် သည်။ တုတ်တစ်ချောင်းစီ ကိုင်ပြီး ပင်ပေါင်ဘောလုံးဖြင့် ဂေါက်သီး ရိုက်ချင် ရိုက်သည်။

ပန်းချီခန်းမှာ မော်ဒယ်အဖြစ်အသုံးပြုသော အရိုးခေါင်းကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ ဝါးလုံးနှစ်ချောင်းကို ကန့်လန့်ဖြတ်ချည်၊ ထိပ်မှာ အရိုးခေါင်းစွပ်၊ အဝတ်နက်တစ်ထည် ခြုံပေးပြီး ညနေ ကျောင်းသူတွေ အဆောင်ပြန်သည့်လမ်းက စောင့်နေသည်။ လာပြီဆိုမှ ခြုံထဲကနေ ဘွားခနဲပေါ်လာအောင်လုပ်ပြီး 'ဟား ဟား ဟား ဟား'ဟု အသံ သြသြကြီးနှင့် အော်သည်။

ကျောင်းသူတွေ လန့်ပြီးအော်ကြသည်။ အဆောင်သူများမှာ အနောက်အပြောင်ခံရပေါင်းများပြီဖြစ်၍ စိတ်မဆိုးကြ။ သူတို့အဆောင်ကို ယောကျ်ားလေးတွေ လာလည်သည့်အခါမှာလည်း သူတို့က ခြေလှမ်းမှားလောက်အောင် ပိုင်းဟားကြတာပဲ မဟုတ်လား။

ညဘက်ကျလျှင်တော့ မိန်းကလေးအဆောင်တွေရှေ့သွားပြီး သီချင်းဆိုကြသည်။ ဂစ်တာတစ်လက်နှင့် ခေတ်ပေါ်သီချင်းတွေဆိုသည့်အခါ ဆိုသည်။'မွှေးတုတ်' တို့ 'နှပန်းစံ'တို့လို သီချင်းတွေကို အုပ်စုလိုက်အသံကုန် ဟစ်ချင်ဟစ်သည်။ ရှိပြီးသား သီချင်းတွေကို စာသားဖျက်ပြီး ဆိုချင်ဆိုသည်။ (မောင့်လပြည့်ဝန်းကို မောင့် လက်ပစ်ဗုံးဟု စာသားပြောင်း ဆိုတာမျိုးဖြစ်၏။)

တစ်ခါတလေ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က အဆောင်တွေရှေ့မှာ ဆိုရတာ ရိုးအီလျှင် လှိုင်နယ်မြေဘက်က အင်းကြင်းတို့ ကံ့ကော်တို့ရှေ့မှာဖြစ်စေ၊ စက်မှုတက္ကသိုလ် ဂျိုဟောရှေ့မှာဖြစ်စေ သွားဆိုတတ်သည်။

ကျောင်းသားလူငယ်ပီပီ ပျော်ပျော်ပါးပါး နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် နေတတ်သော်လည်း ဟောဟောရမ်းရမ်းတော့ မရှိကြ။ ကျောင်းသူတွေကို ပျော်စေပြက်စေ နောက်ပြောင်တာမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် မနှောင့်ယှက်ကြ။ တခြား ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို စော်ကားလျှင်လည်း မခံ။ ကိုယ့်နှမကို ထိသလို သဘောထားသည်။

အမိတက္ကသိုလ်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း အလွန်တန်ဖိုးထားသည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဆိုပြီး စိတ်ကြီးဝင်မိတာမျိုးတော့ အထိုက်အလျောက် ရှိသည်။ ထိုစိတ်ကြောင့်ပင် ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး မြင့်မားပြီး သိမ်ငယ်ညံ့ဖျင်းသော အပြုအမူ အပြောအဆိုများကို ရှောင်ရှားနိုင်ကြခြင်းမှာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

***

ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ် ပထမနှစ်မစ၍ စာပေလောကထဲ ဝင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေပြီဖြစ်၏။ ကဗျာတွေ ဝတ္ထုတွေ ရေးပြီး မဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့ ပို့သည်။ ကျောင်းက နံရံကပ်စာစောင်များ၊ နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းများမှာ ကဗျာတွေ ရေးသည်။ သူငယ်ချင်းများစုပြီး လက်ရေးကဗျာစာအုပ်ကလေးများ ရေးသားထုတ်ဝေသည်။

ယုဒသန်မျှော်စင်ထိပ်များမှ တက္ကသိုလ်များ ဗဟိုစာကြည့်တိုက်မြေအောက်ခန်းထိ နံ့နံ့စပ်စပ်ရောက်ဖူးခဲ့သဖြင့် တက္ကသိုလ်အကြောင်းကို ပိုင်နိုင်စွာ ဖွဲ့ဆို နိုင်ခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်၏ အထင်ကရ အဆောက်အအုံ အမှတ်အသားများက ကျွန်တော်၏ ရေးဖွဲ့လို့ အကောင်းဆုံး ဇာတ်ကောင်များပင်ဖြစ်၏။ 'နှလုံးသားတို့၏ ပူးတွဲ ကြေညာချက်' ဟူသော ကဗျာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ကျွန်တော် ရေးခဲ့သည်။

သိပ်ချစ်ကြသော
ငါတို့နှစ်ဦး၏ နှလုံးသားကို
လုပ်ကြံရန်ကြံစည်သောသူသည်
အင်းလျားကန်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို
ဓားဖြင့်ခွဲရန် ကြံစည်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊
သစ်ပုပ်ပင် ထိပ်ဖျား၌ သာနေသော
လပြည့်ဝန်းကို
မျက်နှာသစ်ပေးရန် ကြံစည်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊
သထုံဆောင်နှင့် အင်ကြင်းဆောင်ကို ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းတူး၍
ဆက်သွယ်ရန်ကြံစည်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊
ယုဒသန်မျှော်စင်ကို
ရွှေရည်စိမ်ရန် ကြံစည်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊
ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမပေါ်၌
ဖရောင်းတိုင်သက်စေ့ထွန်း၍
မွေးနေ့ကိတ်မုန့်အဖြစ်

အသုံးပြုရန် ကြံစည်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊
အလွန်မိုက်မဲလှစွာသော
သူရူးသာဖြစ်လိမ့်မည်တည်း။ ။

***

တစ်ခုသော နွေရာသီ၏ နေ့တစ်နေ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့။

နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲ၏ နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်သော နှုတ်ဖြေမေးခွန်းကို ဖြေပြီးနောက် အဓိပတိ လမ်းအတိုင်း ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဒီနေ့သည် ကျွန်တော့်အဖို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ၏နောက်ဆုံးနေ့။ ကျွန်တော်တို့ သည်တက္ကသိုလ်ကြီးမှာ လေးနှစ်လေးမိုး နေခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လည်မရရှိနိုင်သော ပျော်ရွှင်ဖွယ်နေ့ရက်များကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြသည်။

အခုတော့ တက္ကသိုလ်နယ်မြေကို ခွဲခွာရတော့မည်။ မျက်လွှာချနေသော မိခင်နှင့်တူသော ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမကြီး။

မကွဲနိုင်သော မှန်တစ်ချပ်ဟု ကျွန်တော် တင်စားခဲ့သော အင်းလျားကန်ကြီး။

မော်ရုံဟောဝန်ကဲ့သို့ ညို့ငင်ဖမ်းစားနိုင်သော ကုံကော်တောတို့သည် နောက်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီ။

အဓိပတိလမ်းထိပ် မုခ်ဦးတံခါးဝမှာ ကျွန်တော် ရပ်လိုက်သည်။

လွမ်းဆွတ်တသဖွယ်သော ပရိဝုဏ်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။

ရှေ့ကို တစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်လျှင် လက်တွေ့ဘဝခရီး အစသို့ ခြေချမိတော့မည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကျွန်တော့် ရင်၌ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ရှေ့သို့လှမ်းလျှင်
ခြေရာထင်မည်
အသင် စိုးရွံ့နေသလော။ ။

မင်းလူ
မြကျွန်းသာမဂ္ဂဇင်း
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်စိန်ရတုနေ့ကျောင်းသားများ
ဒီဇင်ဘာ၊၁၉၉၅။

ပေးပို့သူ– တီတီတီ